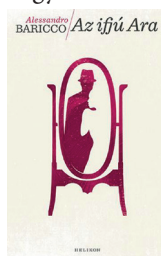

KÖNYV + A MEGLELT MINIATŰR

Alessandro Baricco:
Az ifjú Ara

A legjobb műalkotás, amilyen a szerelem, számtalan pompázatos formában fellelhető. Van a szemlesütve követhető verzió, a nagy lélegzetvétellel vagy éppen a nagy lélegzet visszafojtásával olvasható, és van az Alessandro Baricco-féle kegyetlenül romantikus, fel-

emelő változat. Az olasz író hősei a kitalált tökéletes forma ellen dolgoznak: olyan, magukat befejezettnek

mutató miniatűrök, amilyen Az ifjú Ara anyafigurája, aki egész életében semmi mást nem csinált, csak elvégezte az utolsó simításokat amúgy tökéletes önmagán. Az új Baricco-regény, mint valamennyi megelőző, a Selyem, a Novecento vagy a Tengeróceán, ragyogó színekben játszadozó bross, ráadásul olyan darab, amin nem egy, hanem több nagymester munkálkodása látszik. Nádor Zsófia érzéki fordításával egy pompás házban vagyunk, ahol bár tiltott minden könyv jelenléte, azért rendben mennek a dolgok. Az idő a legizgalmasabb emberi foglalatossággal telik: a vára-kozással. Aminek mi más lehet a célja, mint hogy a vára-kozókat, a tulajdonképpen szellemeket valaki életre keltse. A messzi vidéken tudását gyarapító, hazatérését postai úton érkező beszélő tárgyakkal jelző Fiút mindenki a maga módján várja. A szívbeteg Apát élteti a remény, hogy valaki továbbviszi a dolgokat, a titokzatos körülmények között arra navigáló Bácsit abszurd módon ébren tartja az, hogy már napok óta alszik, és nem is tervezi, hogy idő előtt felébred.

A sárban született ifjú Ara, akit a ház uralkodó asszonyai tanítottak ki a csábítás eljárási művészetére, tőr, és a beteljesülő szerelemért bármilyen megpróbáltatásra kész.

HELIKON

KONCERT + FOLYAMATOS MŰLT

AlterRetro

Ki mondta, hogy most már mindörökké a táncdalfesztivál, a csalamádés hamburger és a Kádár-nosztalgia írhatja csak körül a retrót? Miért ne jelenthetne többet ez a fogalom az együgyű és kritikátlan múltba révedésnél? Egyebek

mellett ezekre a kérdésekre keresik az egészen biztosan nem egydimenziós választókat a Babel-estek következő állomásának résztvevői. Az ösztönművészeti sorozat szervezői biztos minőségérzékkel válogatták az AlterRetro művészeit: a Kampec Dolores zenekar Vig Mihály és Müller Péter Sziámi társaságában

FILM + FŐSZEREPLŐVÁLTÁS

A dán lány

Túl magas labdát adott fel Tom Hooper azzal, hogy új filmjének szereplői a valóságban élt hírességek nevét viselik. Noha a vázsonra vitt szituációk csak nagy vonalakban hasonlítanak az eredeti történelmi eseményekhez, a tavaly forgatott moziban végül is semmi sem úgy alakul, ahogy az a XX. század eleji nevezetes festőházaspárral, (a transzszexuális) Einar és (a feltehetőleg lesbikus) Gerde Wegenerrel történt. A kritika rögvest le is csapott a „hamisításokra”, aprólékosan bizonyítva, hogy a valóság korántsem volt olyan harmonikusan cukros, mint a filmes máza. Így aztán A király beszéde című filmjével világhírré keveredett rendező áthangszelret, fikciós mondandója kissé rejtve marad. Merthogy ennek a

Danny Cohen által lenyűgözően fényképezett filmnek, címével ellentétben, nem a dán „lány” a főszereplője. E filmben a valódi női személyisége megtalálása érdekében életveszélyes nemváltó operációk sorát vállaló és abba (még a filmben is) belehaló férfi „csak” érdekes epizodista. Az igazi főhős az elhagyott, mégis hűtlenül hűséges társ, a megpróbáltatásokat végig vállaló feleség. A fejbe kőként másság elfogadásának stációját pazarul villantja fel a filmvilág ezredforduló utáni svéd üdvöskéje, Alicia Vikander. A néző minden pillanatát, mozdulatát, tekintetét elhiszi, s vele tud tartani a megszenvedett, kiküzdött tolerancia útján. Ez a film igazi erénye: nagyobb és emlékezetesebb, mint a témaválasztás bátorsága és a vitathatatlanul izléses megvalósítás.

UIP-DUNA FILM

látható, Petri György verseit Krulik Zoltán szólaltatja meg, Déri Miklós pedig rendhagyó portréorozatot hozza magával, így nézhetünk szembe a nyolcvanas–kilencvenes évek alternatív hőseivel. Akik méltán nevezhetők ma is úttörőknek, s akik közül néhányan – Vig Mihályt idézve – „önhibájukon kívül még ma is életben vannak”, kis szerencsével pedig máig aktívak. Akikkel a múltunk: folyamatos. A csapatot erősíti Felugossy László is, aki felbukkan az est folyamán, hogy a képzőművészet, a performance és a költészet határait elhomályosítva újabb kérdőjeleket támaszon: összeegyeztethető-e a retró-ézés ezekkel a pionírokkal, a korszak első nyilvánosságából kiszorított, illetve oda betörni soha nem is akaró underground (ellen)kultúra képviselőivel? Vagy lehet, hogy Müller Péternek van igaza, aki szerint ez nem annyira retró, mint inkább inkább levitációs koncert lesz? Hízen „ilyen magasról már minden repülni? Itt már csak lebegni lehet.”

MŰPA, FEBRUÁR 9.

KÖNYV + POLCRA VALÓ

Felzengő állomások
– Radnóti 30

Úgy vált igazgatót februárban a Radnóti, ahogy annak máskor és másutt is történnie kellene. Bálint András ideje kitélt, ő is, csapata is, közönsége is érezte, hogy kissé belefáradt már a direktorságba. Került és – szokatlan módon felülről el is fogadtatott – a belülről kinevelt utánpótlás, Kovács Adél, aki megőrizve akar változtatni. Mi kell még? Tisztes búcsú és számvetés. Született hát a csere idejére időzített egy visszatekintő emlékkönyv, amelyet a színház-, néző- és olvasóbarát kritikus, Tarján Ta-